

Гласът на любовта:

Румяна Русева

Нина

- Как се казваш, малко
момиченце?

- Нина.

- Хубаво име. –
Повеждам разговор
с чипоносата кукла,
целувам пълните бузки
и се вглеждам
в засмените сини очи ..

А детето бръчи носле,
обляно
в малки луни
и ми маха с ръчица.
Отваря се приказно царство :
то грабва детето засмяно,
увлича го в приказки чудни...
И светът засиява :

“Красив и вълшебен е!” –
си казва детето щастливо
и потъва в съня на небето.
В забрава душата лети –
под звездния купол,
към далечните малки луни.

Вечност

Обичате ли рози?

Те излъчват аромат омаен,
с багри, форми всеотдайно,
И носят радост, красота –
не искат нищо от света...

Родени са да носят любовта,
в мълчание
с безкрайна доброта.
И дружелюбно те мълвят :
– Вдъхнете моя аромат!
и махат нежно с главички.

Подчиняват се на пролетта,
лятото и есента – те са тези,
които носят красотата

Румяна Русева,
Гласът на любовта – стихове
Получено в ИРИОН на 22.11.2009 г.
в любовта.
И не искат нищо от света...

Тъжната русалка

В диалог с Ханс Кристиан Андерсен

От океана необятен на дома,
където ме прегръща красотата,
излязох босонога, няма и сама,
с ръце протегнати към любовта.

А под мене – счупени стъкла,
нозете силно разранили,
остри, парещи, кървящи рани
на безнадеждността
в свят нерадостен без....

принцове и без принцеси,
залутани деца по тъжната
земя...тъгува тя в скръбта
по своите чеда без даровете
царски, обвити в красота.

Недоразумение

Едно момиченце в рокличка
с цветя стоеше на улица
безлюдна,
изгубило посока
за дома
и плачеше...
като търсеше слова,
за да назове името
на къщата,
где бяха мама,
тате и всички
от рода в града.....

С надежда,
че очакват го
и все някой
ще му се притече
в беда,
то завика :
–Страхувам се сама!
Минувач самотен
случайно го видя
и ухилено
го подигра:

Румяна Русева,

Гласът на любовта – стихове

Получено в ИРИОН на 22.11.2009 г.

–Ама, че си ревла !
Кой ще те търпи
такава!

Но жена се приближи,
сякаш се смили...
Извади кърпа за носа,
и подаде я:
–Ето, момиченце,
обърши се
и не плачи.

То стана късно
за игра,
ами вземи
и хапни това...

И тя му подаде
ябълка една...
Така детето утихна
за миг
и засия,
но щом протегна то ръка,
мъжът и жената
спогледаха се,
и смигнаха
един на друг:
-Да тръгваме.
Момичето залъгахме.

И само ябълката
остана...
в калта
на улицата пуста,
където тъжното дете
се заигра
и не разбра
как дойде нощта.

Там на пътя в света –
мрачен и злорад,
някой се изсмя
над нейната съдба...